

Miloš Bojović – Miško Boem

Patrijarh Srpski Pavle i Miloš Bojović

Miloš Bojović je rođen 25.06.1938. godine, 15-tak minuta pre brata blizanca Petra, u Prištini, gde je njegov otac Milić bio na službi kao oficir Jugoslovenske kraljevske vojske. Inače, Milošev otac je iz Crne Gore, Andrijevica, selo Bojovići, a Bojovići pripadaju plemenu Vasojevići. Pored brata Petra, Miloš je imao i 2 godine stariju sestru Draginju i 4 godine stariju sestru Radmilu.

Na samom početku Drugog svetskog rata, Nemci su zarobili Miloševog oca i deportovali ga u zarobljeništvo u logor u Nemačkoj, gde je ubijen 1944. godine i tamo sahranjen. Mnogo godina kasnije, 90-ih godina, Miloševa sestra Draginja je pronašla očev grob i to je prvi i jedini put da je neko od porodice bio na njegovom grobu. Miloševa tetka Petran, kasnije Luković, kao učesnik NOR-a, bila je zarobljena i odvedena u logor na Banjici, gde je dočekala oslobodjenje.

Majka Ljubica je kao domaćica ostala sa četvoro male dece i bez ikakvih sredstava za život, i od tada, pa sve dok se deca nisu osamostalila, Miloševa porodica je živela u izuzetno teškim materijalnim uslovima. Zbog toga su i Miloš i brat Petar morali da počnu da rade i zaraduju i pre punoletstva.

Osnovnu školu Miloš je završio u Prištini. Jedno kraće vreme porodica odlazi da živi u Kragujevac 1952 godine kod tetke Petrane koja se udala, a zatim se svi preseljavaju u Beograd 1954 godine, u manji stan na Crvenom krstu, u tada Bojanskoj ulici (sada ulica Bate Živojinovića). U toj ulici je tada živeo i Bata Živojinović, i Miloš i Bata su od tada pa do Miloševe smrti, drugovi i prijatelji. Pored Bate, Miloš se na Crvenom krstu još kao mladić upoznaje sa Radivojem Koraćem – Žućkom i njihovo druženje se nastavlja i kada obojica postaju košarkaši, iako u različitim klubovima.

U Beogradu Miloš završava gimnaziju i već tada počinje da trenira košarku, kao 16-togodišnjak 1954.godine u juniorskoj ekipi Partizana. Najtalentovaniji u generaciji igrača koja je nastupala 1956 godine i koju je trenirao Miodrag Mija Stefanović. Bira broj 12 jer je isti nosio Branko Radović (kasnije tvorac Splitske Jugoplastike), koga je obozavao i bio mu je idol na neki nacin i baš njega je Miloš i zamenio u timu Partizana. Jedna od legendi Jugoslovenske kosarke Aleksandar Sasa Gec mu je proricao svetu kosarkasku buducnost.

KK Partizan 1957 u svojim originalnim dresovima koji su bili tamno crvene ka plavoj boji

Stoje: Vlada Vidak, Zvonko Djurić, Radovan Radović, Djordje Čolović, Radenko Perać, Djordje Milojević, Borislav Ćurčić, Mirko Marjanović I Brana Stamenić (član uprave)

Čuće: Mile Blagojević, Miško Bojović, Milan Radivojević, Zoran Stevanović, Vele Tomić

KK Partizan 1958 godina

Stoje: Borislav Ćurčić, Djordje Konjović, Nemanja Djurić, Bata Radović, Milan Radivojević, Selimir Mehmedbegović, Miško Bojović, Vele Tomić

Čuće: Petrović, Djordje Čolović, Miketa Djurić, Djordje Milojević

KK Partizan sa upravom i prijateljima kluba

Stoje: Branko Damjanović, Miško Bojović, Ljuba Mladenović, Bata Radović, Vlada Mijuskovic, Joca Tarabić (izmedju Radovića i Ćurčića, tadašnji predsednik Partizana), Borislav Ćurčić
Čuće: Selimir Mehmedbegović, Petrović, Djordje Čolović, Djordje Milojević, Miketa Djurić,

KK Partizan turneja po Francuskoj, Antib, 1958 godina

S leva na desno: Borislav Ćurčić, Nemanja Djurić, Djordje Milojević, Vele Tomić, Bata Radović, Zvonimir Djurić, Miško Bojović, Petrović, Miketa Djurić, Djordje Čolović, Milan Radivojević, Selimir Mehmedbegović

KK Partizan 1959 godina prijateljska utakmica u Kumanovu

Stoje: Borislav Ćurčić, Djordje Milojević Miško Bojović, Djordje Čolović, Selimir Mehmedbegović
Čuče: Petrović, Miketa Djurić, Ljuba Mladenović, Bata Radović

KK Partizan, turneja u Grckoj, Zejtinlik, Solun, 1962 godina

Gornji red: Tamba Milutinović, Borislav Zutić, nepoznat, Zvonimir Djurić, Djordje Milojević, Trajko Rajković,
Donji red: član uprave, Borislav Ćurčić, Boža Munčan, Miško Bojović, Aleksandar Leka Ranković, Bata Radović, Ljuba Mladenović, Miketa Djurić, nepoznat, Branko Damjanović

Od 1957.godine pa do kraja igračke karijere 1969.godine, Miloš je bio standardni igrač Partizana punih 13 sezona, odigrao je 202 ligaske utakmice i postigao na njima 3.894 kosa 6. je na Večnoj listi najboljih strelaca Partizana. Bio je tri puta prvi strelac Partizana (1962, 1963 i 1964) i 6 puta drugi strelac tima. 1962 godine je bio cetvrti strelac lige, 1963 je bio drugi strelac lige iza Radivoja Koraća a 1963 godine je bio treći strelac lige iza Koraća i Cvetkovića.

KK Partizan 1963 godina

Stoje: Bozidar Munćan, Bata Radović, Djordje Milojević, Blagoje Janković, Vlada Mijusković, Ivica Kraup, Ljuba Marković (tehniko), Miško Bojović

Čuće: Dule Velanac, Bili Galvanski, Sajkov, Borislav Žutić, Borislav Ćurčić, Branko Damjanović

Malo je poznato da Miloš Bojović i dan-danas drži rekord u Partizanu po broju poena datim u jednoj utakmici. To se dogodilo 1964.godine na utakmici sa Slovanom iz Bratislave, kada je dao 59 poena. Drugi i treći su Dalipagić i Kićanović. Trenirali ga Mirko Marjanović, Božidar Munćan, Borislav Ćurčić, Aca Nikolić.

U Kupu Evropskih Sampiona 1963. i pocetkom 1964. nastupa za OKK Beograd na dve utakmice protiv Akademika iz Sofije 11. novembar 1963. (Akademik-OKK 61:68/Bojović 10 poena) i 24. novembra 1963. (OKK-Akademik 81:80/Bojovic 6 poena), kao i u sledecem kolu protiva Pariza 16. januara 1964. (Pariz-OKK 63:105/Bojovic 6 poena).

OKK Beograd se te godine pojacao za ucesce u Kupu Sampiona sa Petričevićem i Miškom Bojovićem iz Partizana, sto je vec protiv Akademika dalo rezultat, jer je OKK Beograd preskocio vaznu prepreku koju je predvodio Cvetko Barcovski sa plejadom Bugarskih reprezentativaca.

Na zalost ni Petričević ni Bojović nisu nastupili u polufinalu protiv Spartaka iz Brna, Cehoslovacka, koji OKK Beograd u dvomecu gubi za jedan poen i ne plasira se u finale Kupa sampiona.

Na pitanje zasto nisu igrali, tadasnji trener OKK Beograda Bora Stanković je jednom prilikom izjavio da je "domaca zloba sprecila da dva vrhunska igraca pomognu OKK Beogradu da igra finale Kupa sampiona".

OKK Beograd, turneja u Italiji, Palermo 16.8.1960

Ljubiša Lucić, Trajko Rajković, Milorad Erkić, Miloš Bojović, Djakica Rajković

Miloš je bio izraziti koš-geter, igrao je kombinaciju beka i krila. Bio je „dvoruk“ igrač, a koševe je davao uglavnom iz „skok-šuta“. Jednostavno ubitacan strelac. U to vreme je vazio za coveka sa puno kontrasta u svojim postupcima, talenat kakav se retko sreće, smeje se, sleze ramenima, ide na pripreme da bi ga sledeci dan vratili zbog nediscipline. Nadimak „Boem“ Miloš je stekao još tokom bavljenja sportom, što ga je često „koštalo“ reprezentativnog dresa, naročito kod strogog Ace Nikolića.

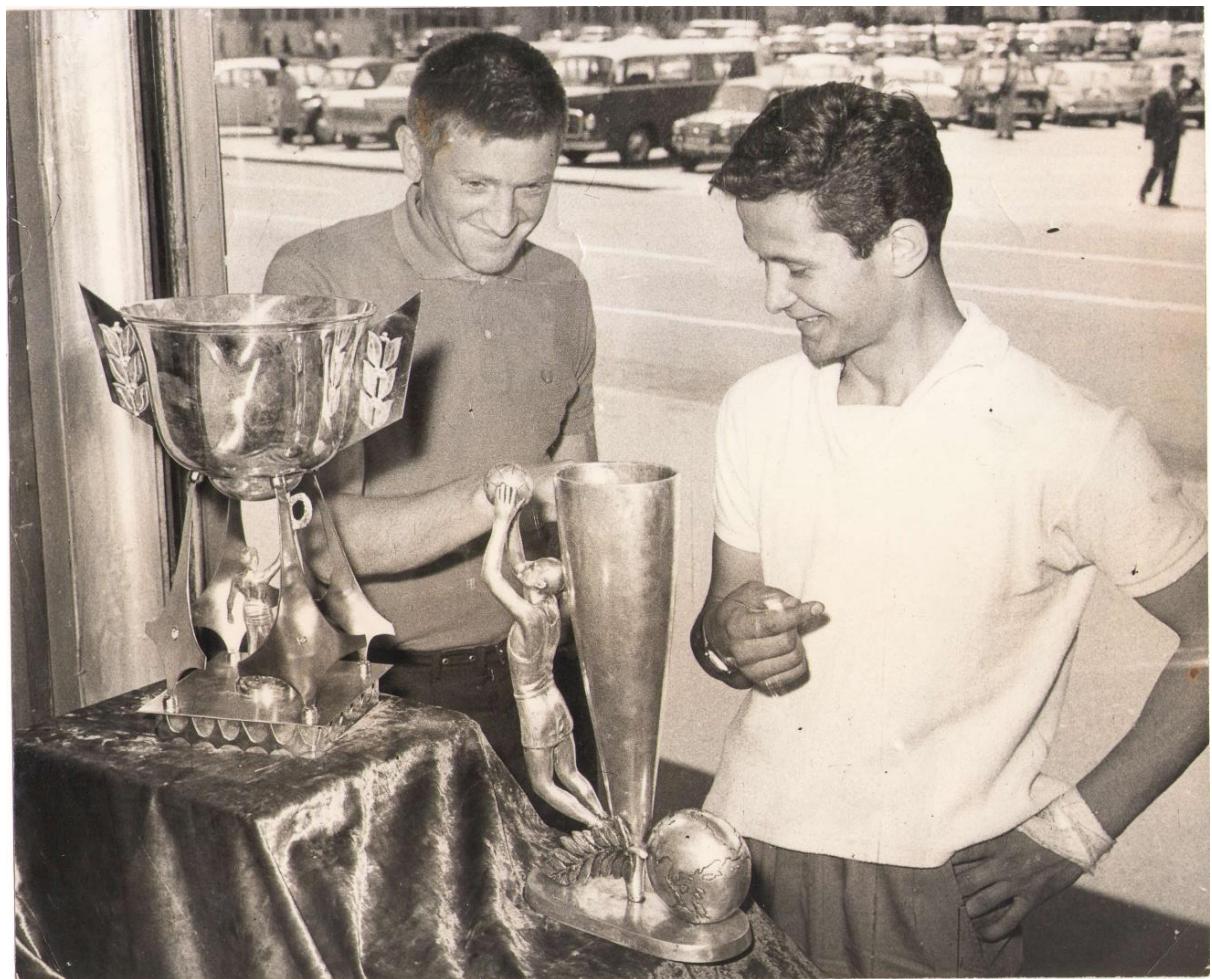
Bata Radović i Miško Bojović

Djerđa, Miško, Korać

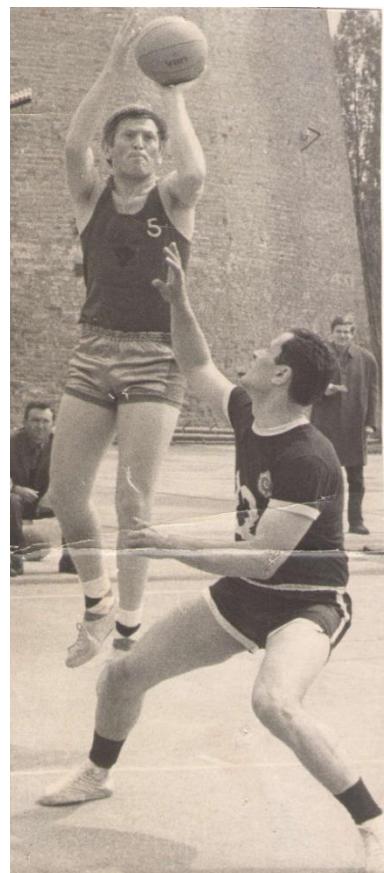
Miško, Daneu i Korać

Korać i Miško 8.6.1963

Korać i Miško

Korać i Miško

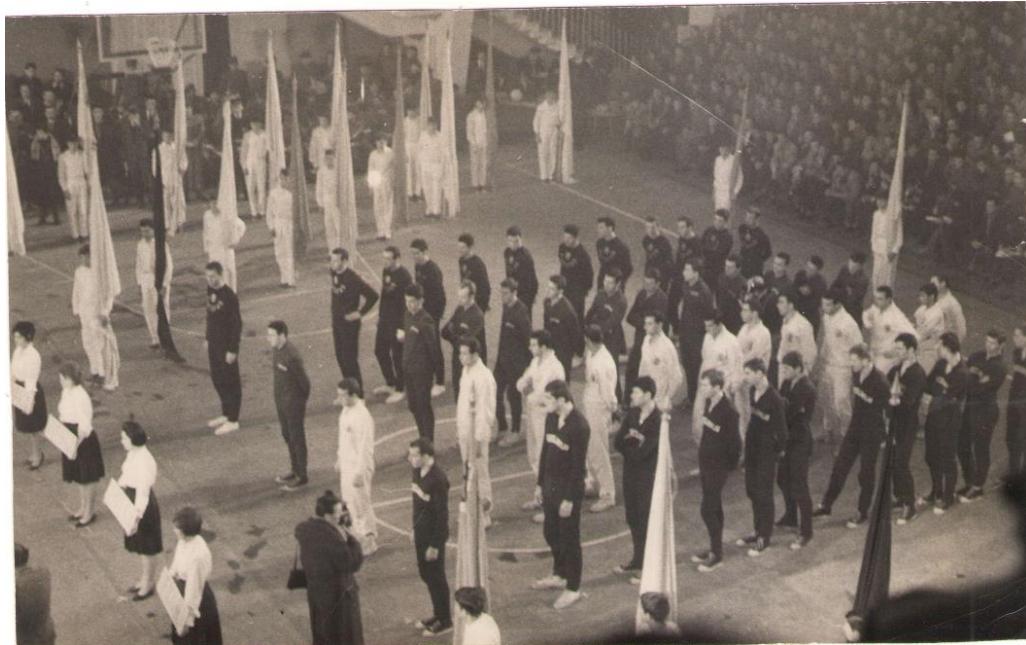
Standardni reprezentativac Miloš postaje sa svojih 20 godina, 1958.godine i za reprezentaciju je odigrao oko 80 utakmica, bio je učesnik četiri Balkanskia šampionata (1960, 1961, 1962 i 1963 godine), sa kojih ima jednu srebrnu (1960) i tri zlatne medalje, i dva Evropska prvenstva: 1963.godine u Poljskoj kada je Jugoslavija osvojila bronzanu medalju i 1965.godine u SSSR-u, kada je osvojila srebrnu medalju.

Revijalna utakmica u Crnoj Gori

Izmedju ostalih na slici stoje: Nedić, Branko Damjanović, Miško Čermak, Kolaković, Trajko Rajković, Vladimir Cvetković, Miško Bojović, sudija Sava Radović
Čuće: Djakica Rajković, Bata Radović, Djordje Milojević

Balkanski sampionat 23.12.1961

Reprezentacija Jugoslavije, prijateljska utakmica u Tel Aviv, Izrael 1963 godina

Daneu, Rajkovic, Dragojlovic, Nikolic, Gordic, Raznatovic, nepoznat, Stankovic, Kasum, Danilo Knezevic, nepoznat, Djuric, Bojovic, nepoznat, Logar, Nikolic

Reprezentacija Jugoslavije pred let za Atinu 10.9.1963

Reprezentacija Jugoslavije Evropsko prvenstvo 1963, Poljska – bronzana medalja

Daneu, Basin, Nikolić, Bojović, Ražnatović, Kasun, Gordić, Korać, Djurić, Logar, Rajković, Petričević

Reprezentacija Jugoslavije prvenstvo Evrope Poljska 1963 godina – bronzana medalja

Aca Nikolić (okrenut ledjima), Daneu, Basin, Nikolić, Bojović, Petričević, Ražnatović, Kasun, Korać

Nakon karijere u Partizanu na poziv francuskog kluba Pari Sen Žermen, Miloš otisao je u Francusku da zaključi ugovor, tamo je proveo neko kraće vreme, ali ugovor ipak nije potpisao, jer nije mogao da napusti Srbiju, ni za kakve pare.

Po završetku igračke karijere 1969.godine, tri godine je trenirao Partizanove juniore, duže od jedne decenije obavljao je rukovodeće funkcije u KK Partizan odakle se povukao 1985 godine, bio je predsednik KS Beograda.

Još tokom aktivne igračke karijere, Miloš 1963. godine počinje da radi u „Politici“, a zatim u tek pokrenutom dnevnom listu „Politika ekspres“, naravno u sportskoj rubrici, gde ostaje punih 17 godina. Kao novinar, Miloš je skoro isključivo pratilo košarku, koju je istovremeno aktivno igrao i u Partizanu i u reprezentaciji, a nakon završetka igračke karijere, putovao je sa košarkaškom reprezentacijom po celom svetu.

Dragan Džajic i Miško

Eusebio i Miško

Paralelno sa igrackom i novinarskom karijerom Miloš je diplomirao na Pravnom fakultetu Univerziteta u Beogradu i njegova želja je bila da se po završetku igračke karijere bavi advokaturom. Tu njegovu želju znao je njegov prijatelj, u to vreme predsednik FSJ, Tomaš Tomašević koji je bio osnivač Prve advokatske radne zajednice i primio je u advokatsku kancelariju svog druga Miloša kao advokatskog pripravnika.

Medutim, Gradski odbor Saveza komunista Beograda je sa Milošem imao druge planove: tražili su od njega da jedan mandat bude direktor Štamparske radne organizacije „Glas“ u Vlajkovićevoj ulici. Tako 1979.godine Miloš postaje direktor „Glas“-a, gde ostaje ceo mandat, u toku kojeg je jednu zapustenu kompaniju kompletno obnovio. Posebno je bio ponosan na redovno izlaženje iz štampe glasila Srpske pravoslavne crkve „Pravoslavlje“.

Godine 1981. otpočinje život sa suprugom Verom, koja je tada bila mladi advokat u kancelariji Miloševog rođaka Strahinje Kastratovića, sa kojom ostaje u braku do kraja svog života.

Po isteku mandata u „Glas“-u, Miloš krajem 1983.godine odlazi u Irak na rad kao sekretar gradjevinskog preduzeća „Planum“. Po povratku iz Iraka posle godinu dana, Miloš u proleće 1985.godine postaje trener Košarkaškog kluba „Mladenovac“, koji se takmičio u Regionalnoj ligi, i za manje od godinu dana uspeva da obnovi tim i uvede ga u Srpsku ligu.

Godine 1986. Miloš postaje advokat i sa suprugom Verom je uspešno vodio zajedničku advokatsku kancelariju sve do 1991.godine, kada trajno napušta advokaturu. Paralelno sa advokaturom u nedeljniku „Osmica“ objavljuje stalnu rubriku „Iz advokatske beležnice“, u kojoj je Miloš na novinarski način pisao o nekom zanimljivom dogadjaju u sudnici. Ova rubrika je trajala sve dok se Miloš bavio advokaturom i nailazila je na veliko interesovanje. Na nagovor supruge, Miloš je 1998.godine pristao da objavi svoju jedinu knjigu, „Iz advokatske beležnice“.

1990.godine, Miloš je izabran za narodnog poslanika Narodne skupštine Srbije, postaje predsednik Zakonodavnog odbora 1991 godine, da bi 1995 izabran za Saveznog javnog pravobranioca. Biva reizabran 1999 za drugi mandat. U istom periodu je i Savezni poslanik.

Miloš je od svega najviše voleo – Kosmaj. Na Kosmaju je početkom 80-ih kupio plac i otpočeo da gradi vikendicu, putem kredita. U jednom periodu je istovremeno imao 4 kredita i primao je samo polovinu plate, peti kredit je uzela supruga Vera. Zbog te vikendice je išao na rad u Irak, kako bi vratio dug za gradnju vikendice. Na Kosmaj je zajedno sa suprugom odlazio svakog vikenda, bez izuzetka. Tamo ih je dočekivao pas, uvek šarplaninac, sloboden, ogroman i veran: prvo Apaš, pa Asker, pa Aron i na kraju Ajron.

Cvetković i Bojović

Košarkaški Savez Beograda

Miloš nije bio čovek za jedan život, za jedno zanimanje. Odlazio bi kada bi postigao vrhunac. On bi i advokaturu napustio da nije bilo „prinudnog“ napuštanja kada je izabran za narodnog poslanika, i radio bi nešto drugo. U advokaturi je dostigao vrhunac i više od nje nije želeo ništa. Takodje, posle dva mandata u Skupštini, nije više bio zainteresovan da bude narodni poslanik. Funkcija pravobranioca bi u svakom slučaju bila kraj njegove radne karijere, da ga bolest nije radno sprecila. Osećao se najbolje kada je zastupao državu koju je voleo iznad svega, nekada SFRJ, pa SRJ i Srbiju, možda zato što je kao reprezentativac branio boje države.

Miloša je krasio neosporni šarm, širina i neposrednost, druželjubivost i iskrenosti. Zaista su retki bili oni koje Milošev šarm i neposrednost nije „razoružao“ već prilikom prvog susreta. Retki su bili oni kod kojih se moglo primetiti da Miloša ne vole ili da on nekoga ne voli. Nikada se ni sa kim nije posvadljao, uopšte u životu. Bio je tolerantan, miroljubiv, dobroćudan, uvek nasmejan i spreman za šalu. Družio se sa Zvezdama, „Romanticarima“ i „Klonferima“ i imao dugogodišnje kosarkaske prijatelje.

Miloš je bio jako vezan za svoju, ali i porodicu supruge Vere. Obožavao je svoje sestriće Sašu, Pedju, Igora, sestričinu Lanu, ali i Verine sestričine Sanju i Tanju je voleo kao da su njegove. I oni su svi njega voleli. Poštovao je sve porodične obaveze i pravoslavne praznike i običaje. Bio je strastven lovac, rezervni vojni starešina u činu majora, zasluzni sportista Jugoslavije, slavio je Arandjelovdan.

2000 godine je tesko oboleo, da bi posle duge i teske bolesti preminuo u Beogradu 05.08.2001.godine u 63 godini života. U ime KK „Partizan“ od Miloša su se na sahrani oprostili Boris Beravs i Dragan Todorović. Iza Miloša je ostala supruga Vera koja mu je bila životni oslonac svih zajednickih godina.

